

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๑ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

เทศน์จนกระทั่งวันตาย

ผู้กำกับ ปัญหาธรรมะของสันติครับ ข้อหนึ่ง หนูเริ่มเดินจงกรมเวลา 00.43 น.วันที่ 5 มิ.ย. ไม่มีเจตนาจะส่งจิตออกข้างนอก แต่จิตออกเอง มีสติรู้ตามจิต มีความรู้สึกแปลกๆ หันไปมองข้างหลังตกใจมาก เพราะมีผีสมัยแมนจูเรียไว้ผมเปีย ยาวๆ ใส่หมวกจีน สวมเสื้อยาวสีดำ มีเขี้ยว ๔ เขี้ยว ปากมีเลือดแดง เล็บมีเขี้ยว หน้า เศร้าๆ บางตัวกระโดดตามหลัง และบางตัวกระโดดข้างหน้า และกระโดดรอบๆ ตัวหนู หนูรู้สึกกลัวมาก เพราะเห็นทั้งกลางวันกลางคืน และเห็นสิ่งที่น่ากลัวอีกเยอะ เป็นเวลา ลีบกว่าวันแล้ว พยายามดึงจิตกลับมาทุกๆ ครั้ง แต่ก็ดึงไม่ได้ จิตและกายเหนื่อยมาก เพราะอย่างนี้หนูจึงเชื่อหลวงตาที่ว่าไม่ให้ภavanaส่งจิตออกนอก เพราะเป็นอันตราย จะดึงจิตกลับไม่ได้ก็ยิ่งน่ากลัว จิตก็ยิ่งไปไกล หนูหาวิธีโดยหยุดภavana แต่ก็ได้ฟังเทศน์ ของหลวงตาในวิทยุอยู่ตลอดไม่ได้นอน จนกระทั่งจิตกับเสียงเป็นอันเดียวกัน หลังจากนั้น จึงบังคับจิตได้ ถ้าผีมาอีกหนูขออนุญาตส่งมาให้พระเพราะที่วัดนี้มีพระเยอะ หนูไม่เอาแล้ว

หลวงตา แล้วพระท่านไม่กลัวหรือ เหนอ ส่งมาอะไร ตั้งแต่อยู่ในวัดมันก็ มากต่อมากแล้วผี พระท่านกลัวมากต่อมากแล้ว จะส่งผีที่ไหนมาอีก เอ้าว่าไป

ผู้กำกับ ข้อที่สองครับ เวลานั้นภavanaไม่รู้สึกตัว รู้แต่ผู้รู้อยู่อย่างเดียว ขณะนั้นมีความรู้สึกที่ตัวลอยขึ้นและกลับลงมา บางครั้งเอนไปทางซ้ายบ้างทางขวาบ้าง นับเป็นสิบครั้ง หนูรู้สึกจิตพยายามจะไปแต่ไปไม่ได้ บางครั้งเวลานอนก็เป็น ขาขยับไป มา มือก็ขยับไปมา หัวก็ขยับไปมา อาการแบบนี้เป็นบ่อยๆ หนูควรจะทำอย่างไรเจ้าคะ

หลวงตา ให้ตั้งใจให้มีความสงบ ไม่ปล่อยให้มันออกเพ่นพ่านนั้นละดี เรื่องอย่างนี้เป็นอาการของจิตที่ออกข้างนอก แล้วมีข้างนอกเข้ามาเกี่ยวข้องก็พันกันไป ความสงบใจนั้นละเหมาะที่สุดสำหรับนักภavana ความรู้ความเห็นนี้ก็ไม่เห็นจำเป็นอะไร จะต้องมาเล่าอะไรอย่างนี้ พระท่านรู้สึกเท่าไรๆ ไม่ใช่เป็นเรื่องสะกิสเลส ถอดถอนกิเลส ท่านไม่ค่อยพูดแหละ ท่านจะพูดในวงธรรมะที่ถอดถอนกิเลส อย่างนี้เป็นปลีกเป็นย่อย แต่เป็นภัยได้มาก ท่านจึงไม่ค่อยจะสนใจ พอเห็นก็ถอยจิตเข้ามาเสียไม่ต้องรับพูด ง่าย ๆ ว่างั้น ถ้าไปเกี่ยวข้องกับมันก็ไปใหญ่ละเรื่องอย่างนี้

เรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องภายนอกแต่มีภัย ถ้าหลงตามมันเป็นภัย ถ้ารู้ตามมันแล้ว จะเล่นกับมันบ้างก็ได้ ไม่เล่นก็ได้ ถอยจิตเข้ามาบิ๊บเสีย เรียกว่าไม่ต้องรับแขก ถอยบิ๊บ

เข้ามาปิดประตูก็ แหกเต็มอยู่ข้างนอกไม่มีความหมาย เข้าใจ เรื่องการภาวนาเป็น เรื่องเล็กน้อยเมื่อไร พิสตารมากทีเดียว พอพูดอย่างนี้เข้าใจทันที ๆ เลย ก็มันผ่านมา เสียพอแล้ว แต่เคยมาพูดให้ฟังใหม่ล่ะ ไม่พูด ไม่เห็นจำเป็นอะไรจะต้องพูด พูดหา อะไร พูดเฉพาะสิ่งที่จะเป็นประโยชน์แก่โลกแก่สงสาร ธรรมะท่านสอนอย่างนั้น หลักใหญ่อยู่ตรงนี้ ท่านไม่ได้พรรณารื่องนอกเรื่องนาอะไรไป ยิ่งกว่าการละ การถอดถอนกิเลสที่เป็นภัยแก่จิตใจของเราอยู่เป็นประจำ อันนี้ท่านเน้นหนัก ๆ อยู่ในจุดนี้มาก

อย่าไปยุ่งรุ่มร่ามกับข้างนอกมากนักนะ ให้พิจารณาอาการของจิตมันแสดงอะไรให้ดู มันเกิดมันดับ ๆ อยู่ในจิตนี่นะ ไปดูอะไรนอกนัก ทางมเงาโน้นมเงา นี้ ตัวของตัวที่ควาโน้นควานี้ ไม่ดูตัวเองที่ควาโน้นควานี้ ดูเข้ามาซิ ให้สงบเข้าภายในซิ สงบแล้วก็พิจารณา อะไรมันยังเหลือที่ควรพิจารณาสืบท่ออะไร ตามมันไป พิจารณาให้รู้ อะไรมันรู้แล้วมันปล่อยของมันไป มันก็เข้าใจ ๆ

ผู้กำกับ เขาแก้ด้วยตัวเองไม่ได้ แต่ถ้ามากราบเรียนหลวงตาแล้วก็เข้าใจ และแก้ได้

หลวงตา ก็อย่างว่าแหละ เรื่องเหล่านี้มันเรื่องยุ่งยามข้างนอก กวนนะ ถ้าถอยเข้ามาข้างใน พิจารณาอยู่ในอาการของจิตทุกอย่าง มันแย็บออกไปปู้รู๊ปู้บ ดับปู้บ ๆ แล้วดูอาการของจิตนี้ เป็นเรื่องสะกิเลสถอนกิเลสอยู่ในตัว ถ้ามันออกมาปู้บตามมันไปนี่ ไม่ใช่ละนะนี่ เพลินไปกับมัน ดีไม่ดีเสริมกิเลสมากเข้า ๆ เรื่องอย่างนี้มันมีมากมาย เวลาพูดอย่างนี้ก็จะพูดเสียบ้าง พระพวกเดียวกันนี้แหละสององค์ องค์หนึ่งไปอยู่ถ้ำนั่น องค์หนึ่งมาอยู่ถ้ำนี้ ไปภาวนา จะเอาตัวชัดเจนมาเลย นี่นิทานสตนะ ท่านก็ไม่เคยพูด แต่เมื่อมันหยาบหยามเข้ามา ๆ ก็ต่อयरับกันบ้างซิ

ไปนั่งภาวนาอยู่ในถ้ำนั่นได้สามคืนโดดมา นัดกันว่าเท่านั้นวันเท่านั้นวันถึงจะมาพบกัน แต่ยังไม่ถึงไหนอยู่ได้สามคืนโดดออกมา แล้วก็โดดไปหาองค์ที่อยู่ถ้ำนั่น ทำไมไปอยู่กำหนดเท่านั้นวันเท่านั้นวันถึงจะมา แล้วมาทำไมอย่างนี้ล่ะเพ็งได้สามคืน มันอยู่ไม่ได้ เป็นอะไรอยู่ไม่ได้ เอาละนะที่นี้ละ ผู้หญิงคนหนึ่งมีท้องมันไปปิ่นเก็บผลไม้ ตกลงมาเลยตายอยู่ที่นั่น อยู่แถวใกล้ ๆ ถ้ำนั่นแหละ ตายแล้วเลยเป็นเปรตอยู่ถ้ำนั่น เวลาพระมา ตีนมันเกาะเพดานถ้ำ หัวมันหย่อนลงมา มันมากอดพระ พระถองไล่เท่าไรมันก็ไม่ยอม แม่เมตตามันก็ไม่ยอม มีแต่กอดแต่พันพระอย่างเดียว ท่านทนไม่ไหว สุดท้าย ลืมตาอยู่มันก็มาอยู่เห็นอยู่ อย่าวว่าแต่หลับตาเลย ลืมตามันก็เห็น ทนไม่ได้ทนได้สามคืนจึงเปิดมานี้ละ

หือ มันเป็นอย่างนั้นเชียหรือ เอ้า ผมจะไปทดลองดู ลองไปดูซิเนะ นี่คือความรู้เหมือนกัน เข้าใจใหม่ มันยอมรบกัันทันที พอมาได้สองคืนองค์นี้ก็เผ่น มันเป็นอย่างง

โอย่ อย่างว่ำนั้เลย ผมทนได้สองคืน ท่านัน้บ่ว่าเก่งกว่าผมได้สามคืน นัน้ เปรตมันัน้เป็น อย่างนัน้ ผู้หญิงตายมีท้อง เห็นผลไม้ละซีเลยปีนขึ้นไปเก็บ แล้วตกลงมาตายอยู่นัน้ ก็มี อย่างนัน้ละโลกสงสารเต็มไปหมด นอกจากไม่พูด เรื่องของมันัน้ก็ให้เป็นเรื่องของมันัน้ไป เสียเท่านั้นเอง เรื่องของเราที่จะแก็กิเลส จะไปหลงตามมันัน้ก็ให้เป็นเรื่องของเราไป ปิด ออกๆ พิจารณาตัวนี้ตัวมันัน้มันัน้ตีตอกออกไปรับสิ่งต่าง ๆ ตัวนี้ไม่ออกมันัน้ก็อยู่สบาย สงบ เย็นลงไป นี้ละการภาวนาให้สงบลงที่หัวใจ สงบลงไปออกรู้นัน้รู้นัน้ไม่เรียกว่าสงบ

นี่เห็นใหม่ที่เคยเล่าให้ฟังว่า ไ่แม่แก้วลงภูเขา ร้องไห้ลงไป ก็อย่างนี้เอง สอน เท่าไรก็ไม่ฟังๆ ให้ออกบ้างไม่ออกบ้างได้ใหม่ สอนลงมาเป็นระยะๆ จนกระทั่งยังงักไม่ ได้ๆ แสดงว่าแกเชื่อเรื่องความรู้ความเห็นของแกมากกว่าเชื่อเรา หนักเข้าๆ บังคับ เลย เอา ไ่ให้ออกบอกรัน้ เอาไปปฏิบัติ คราวนี้คราวเด็ด ไ่ให้ออกได้ใหม่ ลงแล้วให้ อยู่ เมื่อมันัน้อยแล้วจะอธิบายต่อไปอีก มันัน้ยังไม่ลงจุดที่จะอธิบายต่อไป ยังเป็นบ้ออยู่ข้าง นอก ไ่เข้าก็ไม่เข้า บอกรัน้ให้บอก เอาอย่างเด็ด กลับไปมาอีก บอกรัน้บอกอีกๆ ก็ไ่ลง ภูเขาละซี

สถานที่นี้ไม่มีบัณฑิตนักปราชญ์ มีแต่คนโง่เขลาเบาปัญญา ใครเป็นนักปราชญ์ ไป ไ่ ร้องไห้ลงภูเขาที่อยู่ห้วยทราย วัดอยู่ทางนี้ตั้นเขา เราอยู่บนเขา ตั้นเขาพระมาก อยู่ เราขึ้นอยู่บนภูเขากับเณรหนึ่ง สำนักชีเขาอยู่ฟากบ้านทางโน้น วัดเราอยู่ฟากบ้าน ทางนี้ ตอนวันพระเขายกขบวนไปแหละ ตอน ๔ โมงเขาไป ๕ โมงกว่าๆ หรือจวน ๖ โมงเขาก็กลับมาเป็นประจำ

นี่พูดถึงเรื่องมันัน้ตั้นนะ ไ่ใช่เล่นนะจิตนี้ ต้อจนไม่ฟังเสียงเราเลย ว่าถ้อเป็นครู เป็นอาจารย์ เวลาฟังไม่ฟังเสียง เชื่อความรู้เจ้าของมากกว่าเชื่อครูบาอาจารย์นัน้ซี ถึง ขนาดไ่ลงภูเขา ร้องไห้ลงไป เราเฉย น้ำตานัน้ไม่มีประโยชน์อะไร เอาตรงนัน้ละ น้ำตานัน้ ไม่มีประโยชน์ ไ่ลงไปหมดท่าแล้วก็ จึงได้มายอมรับ เอ้า ย่นมา ที่นี้มายอมรับ เรากัน้ว่า เราเป็นอย่างนัน้ๆ ถึงขนาดท่านไ่ลงภูเขา ไม่มีที่ฟังแล้วที่นี้ ว้าเหว่ ยุ่งไปหมด ก็เรา หวังจะฟังครูอาจารย์องค์นี้ ถูกท่านไ่ลงภูเขาแล้วเราจะทำยังงัก ก็เลยย่นมาเห็นโทษ ตัวเอง นี้ก็เป็นเพราะเรานัน้แหละไม่ฟังเสียงท่าน ท่านก็เอาเสียบ้าง เพราะท่านห้ามมา เป็นวรรคเป็นตอนๆ จนกระทั่งถึงที่สุดที่จะเอากัน้อย่างจริงจัง ยังไม่ลงอีก ไม่ลงท่านก็ ไ่ลงภูเขา

เอ้า ถ้าหากว่าเชื่อครูอาจารย์ก็ฟังท่านบ้างซี ท่านสอนว่ายังงักให้ปฏิบัติตามท่าน บ้างซี จะเชื่อแต่ความรู้ของตัวเอง ทำอยู่อย่างนี้ ไปที่ไรก็ไปคุยให้ท่านฟัง ท่านรำคาญ ท่านก็ไ่ลงภูเขาละซี เอา ปฏิบัติตามท่านซีถ้ายอมรับว่าเป็นครูเป็นอาจารย์ ปฏิบัติตาม ก็ลงจ้เลยเชียว นัน้เห็นใหม่ละ พอลุกขึ้นจากที่ไ่แล้วกราบไปหาภูเขา บ่ายวันหลังไปเลย

ไม่รอให้ถึงวันเสาร์วันอาทิตย์แหละ สี่วันกลับไปเราไม่ลืมนะ ธรรมดาแปดวัน วันพระไปทีหนึ่ง อันนั้นสี่วันเท่านั้นกลับมา เรากำลังปิดตาดอยู่ตอน ๔ โมงเย็น พอโผล่ขึ้นมา ขึ้นมาอะไรอีก เอาอีก มาหาอะไร ไปลงไป โอ้ย เตี้ยว ๆ ให้พูดเสียก่อน ๆ มีอะไรเอามา มา เราปิดกวาดกับแฉกรอยู่ข้างบน เขาก็ขึ้นไป เลยนั่งที่นั่น เราก็วางไม้กวาดที่นั่น ชัดกันที่นั่นเลย แยกไปเล่าให้ฟังอย่างนั้น ๆ ก็อย่างนั้นละซิ เราก็อธิบายต่อ ทีนี้ก็จำไปเรื่อย ๆ นั้นเห็นใหม่ละ

นี่ละเรื่องความเชื่อตัวเองยิ่งกว่าครูอาจารย์เสียได้อย่างนี้ ถึงขนาดไล่ลงภูเขาร้องให้ไป อันนี้พ่อแม่ครูจารย์มันท่านก็เล่าให้ฟัง แยกก็เล่าให้ฟังเรื่องพ่อแม่ครูจารย์มันเวลาท่านไปท่านวิตถกวิจารณ์กับแก่นี่ละ ตอนนั้นแกกำลังเป็นสาวอยู่ ท่านว่าถ้าเป็นผู้ชายจะบวชแฉกรให้แล้วเอาไปด้วย แต่เป็นผู้หญิงมันลำบากลำบาก เอา อยู่ไปเสียก่อนเถอะ กรรมมีก็เสวยไปก่อน มันหากจะมีครูบาอาจารย์มาสอนแหละ ท่านว่าจะมีครูบาอาจารย์มาสอนแหละ ทีนี้ไปสุดเหวี่ยงก็อย่างว่าแหละ ความรู้ของแกออกเปิดเปิง เรื่องเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมที่ไหนแกรู้หมด

คือพ่อแม่ครูจารย์มันท่านห้ามนะ นี่เวลาเราไปให้หยุดภาวนานะ อย่าภาวนาบาปมีบุญมี กรรมของใครของเราเสวยไปเถอะ มันหากจะมีครูบาอาจารย์มาสอนแหละ ท่านว่านี่ มาแยกก็มีครอบครัว จากนั้นก็ออกบวช ออกบวชมันก็ไปแบบนี้ ท่านห้ามไม่ให้ภาวนา แต่มันอยากภาวนาเป็นกำลัง ทนไม่ไหว แกว่า ตกลงก็ภาวนาระวังเอา วังนั้นนะ แกว่าระวังเอา ทีนี้ภาวนามันก็เป็นอย่างว่า ก็เพราะความระวังเอานั่นละพอทรงตัวอยู่ได้พอดีเราก็ไปที่นั่น จึงไปเจอกันอย่างว่า ถึงขนาดได้ไล่ลงภูเขามา จากนั้นพอยอมรับแล้วก็จำขึ้นเรื่อย ๆ ฟุ้งเลย

เราไปปี พ.ศ.๒๔๙๔ มั่งไปห้วยทราย ๒๔๙๓ ลงจากภูเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ แล้วก็ย้อนมาจำพรรษาที่วัดหนองผือ มาสนองคุณของพี่น้องชาวหนองผือที่มีคุณมากต่อพระเจ้าพระสงฆ์ทั้งหลาย มีจำนวนเท่าไร บ้านมี ๗๐ หลังคาเรือน พระไปจำนวนเท่าไรเขาเลี้ยงดูได้หมด ทีนี้เวลาครูจารย์มรณภาพจากไปนี้ พ่อแม่ครูจารย์มันจากไปแล้ววัดร้างเลย เราก็จะไปจำพรรษาที่วาริชภูมิกับท่านเพ็งนี่แหละ บนเขา..ถ้า เราเคยไปอยู่แล้ว เราจะไปจำพรรษาที่นั่น ไปได้สองสามวันเท่านั้นแหละ เขาก็ไปเล่าเรื่องให้ฟังเลยโดดจากภูเขาลงมาจำพรรษาที่หนองผือ เรื่องราวเป็นอย่างนั้น

ปี๒๔๙๓ ไปจำหนองผือ ปี ๒๔๙๔ ไปจำห้วยทราย ๒๔๙๔-๒๔๙๗ สี่ปีจำพรรษาที่นั่น ๙๔ ไปเอากันหนักนะ ๙๔ ย่าง ๙๕ เอากันอย่างหนักทีเดียว พอ ๙๕ แยกก็ผ่านได้ เห็นใหม่ละ ก็อย่างนั้นแหละ สองปีนะแกเร็วอยู่ เราไป ๙๔ เอากันอย่างซุ่มมุนถึงขนาดไล่ลงภูเขามา พอ ๙๕ แยกก็ผ่านได้ นั่นว่าแกเร็วอยู่นะ นี่ละถ้าลงเป็นอย่างนั้นนะ

ถ้าไม่ลงก็เป็นบ๊ายยู้งั้นแหละ แกพูดชัดๆ อย่างนี้แหละ เอาขนาดโล่งภูเขา ร้องไห้ลงไป เราไม่สนใจ ไม่มีอะไรเหนือธรรม น้ำตาคืออะไร น้ำตาออกจากความโง่เขลาเบาปัญญาของตัวเอง ไม่ใช่ น้ำตาออกจากปัญญาความเฉลียวฉลาด น้ำตาพุ่งอย่างพระพุทธเจ้าตรัสรู้สาวกตรัสรู้ธรรม น้ำตาพุ่งออกมา นั่นน้ำตาที่มีค่ามาก น้ำตาอย่างนี้ไม่มีค่า นั่นเป็นอย่างนั้นซิ

โยมสันติ เมื่อก่อนร่างกายขยับแต่จิตนิ่ง บางครั้งร่างกายนิ่งแต่จิตขยับขึ้น ลงซ้ายขวา ข้างบนข้างล่าง

หลวงตา ดูหลักมันไว้ จับไว้ ความรู้ที่อยู่ที่นี่มันจะเอนไปไหนมันก็ลงมาหาความรู้ ตั้งความรู้ไว้ ไม่ให้มันออกมันก็ไม่ออก หลักจริง ๆ คืออยู่กับความรู้ มีสติบังคับอยู่กับความรู้ ไม่ให้มันเคลื่อนไหวออกมันก็ไม่ออก เข้าใจหรือ

โยมสันติ ปัจจุบันนี้ทั้งจิตทั้งร่างกายเตี้ยไปข้างบนเตี้ยลงข้างล่าง ซ้ายข้างขวาบ้างครับ

หลวงตา เรื่องการภาวนามีทุกแบบนั้นแหละ แต่จะมาเล่าให้ฟังทุกแบบมันไม่ยากฟังนะเรา คือมันไม่รู้ก็แบบที่ฉบับที่เป็นอยู่ในวงเวทีกาณา มันจะออกทุกแบบทุกฉบับให้เราพิจารณาครอบรอบในตัวของเรา เช่นอย่างว่าตั้งสติให้ดี อย่าหนีหลักผู้รู้ นี่ละสำคัญ ถ้าไม่หนีหลักผู้รู้แล้วมันจะเอนไปไหนมันก็จะสงบเข้ามา ถ้าหลักผู้รู้เอนไปตามมันไปเรื่อย เข้าใจหรือ

โยมสันติ เตี้ยนี้เป็นอะไรก็เป็น แต่ว่ามีสติ.....

หลวงตา เออ มันจะไปไหนไป สติให้ตั้งอยู่กับจิตนะ อย่าให้หนีจากนี้ไม่เป็นไร ไม่เสีย ถ้าเอนไปเมื่อไรไปละ คีบคลานไปเรื่อย ๆ เห็นไม่เห็นมันก็รู้มันก็ปรุงก็แต่งมันของมันไปเรื่อย รู้ไปเรื่อยเห็นไปเรื่อย ถ้าตั้งเอาความรู้ไว้ สติบังคับไว้มันก็ไม่ออก มันก็อยู่กับความรู้ ความรู้นี้ก็เด่น นั่นเรียกว่าเป็นธรรมขึ้นภายในใจ

ผู้กำกับ ข้อสามสุดท้ายของสันติครับ หลายวันมานี้เวลานั่งนอนภาวนาความรู้สึกตัวมีอยู่ หูได้ยินเสียงข้างนอก แต่จิตเฉยๆ ไม่สนใจอะไร เหมือนไม่มีงานทำบางทีนอนไม่หลับเพราะว่าจิตเฉยๆ หนูต้องทำอะไรต่อไปเจ้าคะ

หลวงตา ชี้เกี่ยจตอบ นอนไม่หลับก็อย่าหลับซิ เราก็คเคยนอนไม่หลับ ว่าอะไรเมื่อคืนนี้ดีหนึ่งยังลงไปเดินจงกรม เราก็นอนไม่หลับ แต่เราไม่เห็นเป็นบ้า ธาตุชั้นธัมมันปนป่วน กำลังจะดีหนึ่งนอนไม่หลับ มันกวนอยู่ในธาตุโนชั้นธัมมัน ลงเดินจงกรมดีหนึ่ง เอาแนกับมันได้เมื่อไรเรื่องธาตุเรื่องชั้นธัมมัน เอาธาตุเอาชั้นธัมมันมาเป็นอุปสรรคยุ่งไปหมด ใจก็เลยว้าวเหวไป ใช้ไม่ได้

ผู้กำกับ คำถามจากเว็บไซต์หลวงตาครับ คนที่ ๑ ลูกพิจารณาทุกข์ที่เกิดจากการนั่ง ไล่หาต้นตอของทุกข์ตามอุบายที่องค์หลวงปู่เคยสอน ไล่ลงไปตั้งแต่หนังเนื้อ กระดูก คนตายไม่เห็นมีทุกข์ แต่เราไม่ตาย ทำไมจึงทุกข์เอานักหนา ปวดแสบปวดร้อน เฉพาะบริเวณที่ปวด พิจารณาว่าทุกข์เกิดมาจากอะไร จนจิตหดรวมเข้ามารู้เฉพาะหน้า คล้ายมองเห็นเป็นจุด ๆ หนึ่ง เหมือนจิตไม่เกาะเกี่ยว ทุกข์ก็เริ่มเบา จึงพิจารณาขั้น ๕ และปัจฉยการ ที่เป็นเหตุให้เกิดทุกข์ทั้งปวง ปวดกระดูกหลังจนต้องยึดตัวขึ้นทุกข์ที่ปวดแสบปวดร้อนก็เลยกระเพื่อมขึ้นมาใหม่ ได้แต่น้ำตาซึมกับทุกข์ที่เกิดขึ้น

ลูกขอกราบเรียนถามว่า ขณะที่จิตหดรวมเข้ามารู้เฉพาะหน้า ลมก็ยังปรากฏอยู่ แล้วน้อมเอาสิ่งที่มองเห็นคล้ายเป็นจุด ๆ หนึ่ง ซึ่งไม่รู้คืออะไร แต่ก็น้อมมาเป็นจุดเพื่อทำลาย โดยพิจารณาสาวถึงปัจฉยการ ลูกเข้าใจว่ากำลังของลูกยังไม่เพียงพอ ยังต้องเพียรฝึกให้มาก จึงกราบเรียนขออุบายจากองค์หลวงปู่พิจารณาธรรมเพิ่มเติมครับ

หลวงตา ที่พิจารณานี้ถูกต้องแล้วนะ พิจารณาไล่ไปมันทุกข์ตรงไหน ๆ ทุกข์ตรงไหนไล่เข้าไป มันก็มาจนตรอกที่จิตซึ่งไปหมายเข้านั้นแหละ พอมาถึงจิตนี้แล้วอันนั้นก็ดับไปหมด ไม่มีอะไรเหลือ จิตก็รู้ตัวแล้วก็แนวเลย พิจารณานี้ถูกต้องแล้ว ถ้าไล่เข้ามานี้จะเพื่อความสงบแหละ ถ้าไล่เรื่องทุกข์เรื่องอะไรมันเกิดที่หนังที่เนื้อ ที่เอ็นที่กระดูก หรือเกิดที่ตรงไหน ๆ ไล่มันเข้าไป ถ้าว่าเกิดที่หนังเนื้อเอ็นกระดูกตายแล้วเอาไปเผาไฟเขาว่าไง เขาไม่เห็นบ่นว่าทุกข์ว้ายากลำบาก ว่าร้อนว่าหนาว เวลาใช้ชีวิตอยู่มันเป็นอะไร มันเป็นเรื่องอะไรก็ไล่เข้ามาถึงจิต

นี่ละเรียกว่าไล่หาสังขารธรรม สังขารธรรมอยู่กับเรา ความจริง เมื่อมันเข้าใจนี้แล้ว สิ่งเหล่านั้นมันก็จะดับของมันลงไป เข้าใจ พิจารณาอย่างนี้ถูกต้องแล้ว ให้ไล่เข้ามา มันทุกข์ตรงไหนไล่ เราอยากให้ทุกข์หายไม่ได้นะ มันจะเกิดมากเกิดน้อยอย่าไปอยากให้มันหาย มันยังทวินะ พิจารณาตามความจริง มันทุกข์ตรงไหนมาก ดูทุกข์ให้มากด้วยสติ ด้วยปัญญาฟัดกันลงไปนั่น เตียวมันก็จะจางลงเข้าใจ ๆ บึบ ๆ ที่นี้พอเข้าใจนี้มันก็เข้าใจไปตาม ๆ กันหมด เพราะเป็นอาการอย่างเดียวกัน เข้าใจเธอ

นี่ละการพิจารณา ถ้าพิจารณาอย่างนี้แล้วจะได้หลัก ใครไล่เบียดเรื่องความทุกข์ทั้งหลายที่มันเกิด เกิดขึ้นมา มาก ๆ กลัวแต่จะตายคนนั้นไม่ได้เรื่องนะ ล้มเหลว ไม่ต้องกลัวตาย คำว่าเกิดตายมีอยู่กับทุกคนนั่นแหละ ผู้ภวานาก็มี ผู้ไม่ภวานาก็มี เราภวานาเพื่อให้อุรู้เรื่องของมัน เรื่องความตายเป็นอะไร อะไรตายแน่ ไล่หามัน ที่นี้ทุกข์นั้นไล่เข้าไปหามันก็ไม่มี หนังก็เป็นหนังธรรมดา หนังรองเท้าเห็นไหมล่ะ ใส่เหยียบขวากเหยียบหนาม เหยียบขี้เหยียบอะไรมันก็ไม่เห็นว่าอะไร หนังก้าวอยู่กับเราทำไมมันไม่เป็นอย่างนั้นล่ะ พิจารณาอย่างนั้นซิ

เนื้อก็เหมือนกัน เนื้อเปิดเนื้อไก่เอามากินไม่เห็นเป็นอะไร เนื้อเราทำไมใครแตะไม่ได้ เดี่ยวเจิบนั่นทุกซี้ กระจุก-เอ็นโล่เข้าไปให้มันเห็นทุกสัตทุกส่วน คืออันนี้มันมี ลักแต่ว่าสภาพอันหนึ่งเท่านั้น จิตเข้าไปยึดอยู่ในนั้น พอจิตเข้าใจแล้วจิตลอยออกมาสิ่ง เหล่านั้นก็เป็นความจริงของเขาอยู่ตามเดิม เข้าใจหรือ มีเท่านั้นละ

ผู้กำกับ คนที่ ๒ รู้สึกจะเป็นประโยชน์ต่อทั่วไปครับ

ลูกกราบขอความกรุณาจากพระคุณท่าน เมตตาช่วยเหลือยกจิตยกใจเยาวชน ของชาติด้วย เนื่องจากในยุคนี้นี้ เด็กไม่ค่อยเชื่อฟังพ่อแม่ เกียงครูอาจารย์ มีความ ประพฤตินอกกรอบศีลธรรม พุดจาไม่สุภาพ ก้าวร้าว แต่งกายไม่สมควร และมีการ เลียนแบบในสิ่งที่ไม่ดี แต่กลับเห็นว่าเท่ เก๋ไก๋ และเป็นกันมาก ๆ ทำให้เป็นกังวล และ เป็นห่วงอนาคตของเด็กที่จะโตเป็นผู้ใหญ่ของชาติว่าจะเป็นอย่างไรมาก เหมือนมีใครบาง กลุ่มต้องการให้สังคมและประเทศชาติเป็นแบบนี้ แทรกเข้าไปในทุกรูปแบบ ไม่ว่าจะ เป็นเพลง การแต่งเนื้อแต่งตัว การสื่อสารต่างๆ สถาบันเทิงมอมเมาเยาวชน ด้วย เห็นแก่เงินเป็นที่ตั้ง ไม่เห็นแก่ส่วนรวม พ่อแม่หัวใจแทบสลาย ไม่รู้ว่ากำลังสู้อยู่กับ อะไร

รัฐบาลเคยบอกว่าจะให้ความสำคัญกับการพัฒนาคน แต่ต่างคนต่างทำ ไม่มีพลัง เพียงพอ ลูกมองไม่เห็นใครแล้ว ก็เห็นแต่ความเมตตากรุณา ความดีดีเดียวของพระ คุณท่านกับผลงานที่ผ่านมาต่อคนในชาติ ขอได้โปรดช่วยสงเคราะห์เยาวชนของชาติ เฉากเช่นการช่วยชาติศาสนาที่ผ่านมา เพื่อให้เป็นผลในรูปธรรมด้วยเถิด กราบเรียนด้วยความเคารพอย่างสูง (จาก แม่ที่เฝ้ารอการกลับมาเป็นคนดีของลูก)

หลวงตา อันนี้มันก็มีอยู่ทั่วไป ก็เพราะการไม่ระมัดระวัง การปล่อยเนื้อ ปล่อยตัวทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่มันก็เลอะเทอะไปหมด ถ้าต่างคนต่างเข้มงวดกวดขันตั้งแต่ เด็กถึงผู้ใหญ่จนกระทั่งถึงข้าราชการการเมือง วงรัฐบาล ตั้งเนื้อตั้งตัวที่จะปฏิบัติ ปรับปรุงตัวเองให้เป็นคนดี และเป็นตัวอย่างแก่คนอื่นได้ มันก็ดีไปทั่วหน้ากันนั่นแหละ ถ้าต่างคนต่างปล่อยเนื้อปล่อยตัว บ่นเท่าไรว่าเท่าไรก็เท่าเดิม ยิ่งทวีรุนแรงมากขึ้น เพราะเวลานี้คนเราปล่อยเนื้อปล่อยตัวมาก ทางด้านอรรธด้านธรรมถือเป็นข้าศึกไป แล้วเวลานี้ ด้านอรรธด้านธรรมเป็นสิ่งชะล้างสิ่งสกปรก กลายเป็นข้าศึกต่อความ สกปรกไปแล้ว ความสกปรกไม่ยอมรับ คืออยู่ตั้งแต่ความสกปรกของตัวเอง สกปรก ขนาดไหนก็ว่าดี ๆ

นี่ละคนที่ทำผิดได้มากตลอด ไม่มีเวลาขยับขั้งตัวได้ ก็คือเห็นความสกปรกของ ตัวว่าเป็นของดี ถ้าเห็นความสกปรกเป็นของสกปรกตามธรรมที่ท่านสอนไว้แล้ว ธรรม ท่านเป็นข้าศึกต่อใครละ ความสกปรกนั้นเป็นข้าศึกต่อเรา คือกิเลส นั่นละ ถ้าแก้ตรงนี้

มันก็แก้ได้ละซี ก็ไม่เห็นหรือธรรมเขาคัดค้าน พวกเปรตพวกผีว่ามันชัดๆ อย่างนี้
 คัดค้านด้านทานธรรม เอาธรรมเป็นข้าศึกต่อเขาเอง แล้วเอาธรรมเป็นผู้ต้องหาเวลานี้
 กัดกันทำนั่นทำนี่ เรื่องอรรถเรื่องธรรมสอนโลกให้เป็นคนดีมามากต่อมากแล้ว เรื่อง
 ความสกปรกรุงรังของกิเลสไปสอนใครให้เป็นคนดี แม้แต่เจ้าของกิเลสเอะเทอะ
 พอแล้ว แล้วจะไปสอนใครให้เป็นคนดีเพราะอำนาจของกิเลสนี้ไม่เคยมี นี่ละที่โลก
 เตือดร้อนทุกวันนี้เพราะเชื่อกิเลสมากกว่าเชื่อธรรม ถ้าธรรมออกมาสอนก็มีกีดมีกันทุก
 สิ่งทุกอย่างดังที่เห็นนี้ เห็นไหมละ เขาออกทางวิทย์ บังคับให้อยู่ในระดับนั้นระดับนี้
 สุดท้ายเทศน์ให้ได้ไม่เกิน ๑๕ กิโลเมตรอย่างนี้ซิงซิงนะ ไอ้บุตรคุณส้วมถ่านนั้นนะมันไปสั่ง
 สอนอบรมธรรมของพระพุทธเจ้าที่กระเทือนโลกมานานให้ปฏิบัติตามมัน พวกบุตร
 พวกคุณนั่นเวลานี้ มันน่าสลดสังเวชไหม

ธรรมเป็นสิ่งที่เลิศเลอมาตั้งแต่เดิม สอนคน คนชั่วขนาดไหนก็ตามดีได้ ถ้าเอา
 ธรรมเข้ามาสอน ปฏิบัติตามธรรมแล้ว ถ้าไม่ยินดีในธรรม ยินดีแต่ความชั่วแล้วจะไป
 ตลอด ยังเหลือแต่ลมหายใจผุดๆ เท่านั้น ตายแล้วก็จมนเลย เจ้าของว่าจะขึ้นฟ้าขึ้นเมฆ
 ที่ไหนก็ตามแต่จิตใจที่ต่ำทรามแล้วจมนทั้งนั้นแหละ ไม่มีใครเกินพระพุทธเจ้าเรื่องความ
 แม่นยำในการสอนโลก สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ฝืนไปเท่าไรคนนั้นก็ฝืนตัวเอง
 ทำลายตัวเองนั่นแหละ ก็มีเท่านั้น

เวลานี้กำลังข้าศึกศัตรูของธรรม สิ่งเลวร้ายสิ่งสกปรกทั้งหลายกำลังรุมตีธรรม
 นะเวลานี้ ออกทุกแบบทุกฉบับ รุมตีธรรม ธรรมเป็นผู้ต้องหาไปแล้วเวลานี้ ไอ้พวก
 กิเลสตีมหาเหมือนคนในคุกในเรือนจำ มาแผ่อำนาจบังคับประชาชนทั้งหลายด้วย
 อำนาจปาเถื่อนสกปรกของมัน เวลานี้คนชั่วความชั่วกำลังระบดระบายออกมามี
 พวกคนดีคนดีผู้มีศีลธรรมทั้งหลายให้หมอบราบให้มัน เป็นอย่างนั้นนะเวลานี้ ฟังเอา
 ดูเอา กิริยาที่ออกนี่การที่จะส่งเสริมศาสนาเราไม่ค่อยเห็นมี มีแต่การเหยียบย่ำทำลาย
 แบบนั้นแบบนี้มาโดยลำดับลำดับ

เราฟังอยู่ตลอดเวลา การฟังนี้ฟังด้วยจิตเหนือโลกแล้ว ไม่ใช่ธรรมดานะ มัน
 จะออกมาแบบไหนๆ ฟังหมด เหนืออยู่ตลอดเวลา มันออกมาสกปรกแบบไหน แผ่
 พังพานมาแบบไหนมันก็รู้หมดเรื่องของกิเลสแผ่พังพาน เหมือนอึ่งอ่างกับวัว เข้าใจ
 ใหม่มละ อึ่งอ่างตัวเท่ากำปั้น วัวตัวใหญ่ขนาดไหน เขามาหากินตามภาษาของเขาวัวก็ตี
 วัวเท่ากับธรรม มีความหนักแน่นมันคงใหญ่โตครอบโลกธาตุคือธรรม อึ่งอ่างได้แก่
 กิเลสของพวกเรา พองแข่งกับธรรมแล้วสุดท้ายอึ่งอ่างนั้นละท้องระเบิดท้องแตก อันนี้
 ความชั่วช้าลามกมันจะระเบิดหัวของมันเอง ไม่ระเบิดใครละ

ธรรมท่านเหมาะสมทุกสิ่งทุกอย่างมาตั้งกัปตั้งกัลป์แล้ว จะไปแก้ไขตัดแปลง ท่านให้เป็นอะไรอีก ไม่มี นอกจากแก้ไขตัดแปลงเราให้เป็นไปตามธรรมท่านนั้นถึงจะเป็นคนดีได้ ถ้ายังฝืนถือว่าของชั่วนี้เป็นของดีตลอดไปจะเลวตลอดไปคนเรา หาความดีไม่ได้เลย พวกท่านจำเอานะ เราก็ก่อนไม่เคยเห็นแต่ก่อน บวชมาได้ ๗๒ ปี ลืมแล้วละ บวชตั้งแต่ปี ๒๔๗๗ วันที่ ๑๒ พฤษภาคม จนกระทั่งถึงบัดนี้นับดูชื่อกี่ปี เราก็ก่อนไม่เคยเห็นเรื่องโลกทั้งหลาย เฉพาะอย่างยิ่งในเมืองไทยเรา ที่จะมาเที่ยวคัดค้านต้านทานอรรถธรรมที่ครูบาอาจารย์แนะนำสั่งสอนซึ่งเป็นธรรมที่เลิศเลอพอแล้ว และให้ปฏิบัติตามกิเลสตัณหา ตามสัวมตามถาน นี่เราก็ก่อนไม่เคยเห็น เวลานี้เห็นแล้วนะ

มันลากอรรถลาภธรรมซึ่งเป็นของสะอาดหมดจดงดงามล้นโลกล้นสงสาร มาเข้าสู่ในสัวมในถาน ท่านจะเข้ามาได้อย่างไร ก็ท่านเป็นธรรม อันนั้นเป็นสัวมเป็นถาน มันไม่ได้เหมือนกันนี่นะ สัวมถานให้เป็นสัวมเป็นถานไปซี ธรรมเป็นธรรมอยู่คนละวรรคละตอน มันก็ไม่คละเคล้า ไม่เกิดเรื่องเกิดราวขึ้นมา อันนี้ความสกปรกเข้ามาบีบบังคับ อรรถธรรมให้ปฏิบัติตามตัวเองที่สกปรกสุดยอดแล้วให้เป็นอย่างนั้น จะเรียกว่าสะอาดสุดยอดด้วยความสกปรกของมันนั่นแหละ จะเป็นไปได้ยังไง เป็นไปไม่ได้ เราพูดจริงๆ

สำหรับเรานี่เราพูดจริงๆ พูดอยู่เหนือโลก หัวใจเหนือโลกหมดแล้ว ใครพูดแบบไหนๆ มันรู้หมด กิเลสมันออกฤทธิ์ไต่แบบไหนๆ มันรู้ทันทีๆ รู้หมด จนกระทั่งถึงเข้ามาคิดกันการเทศนาว่าการให้เท่านั้นเท่านั้น แล้วก็มิกฎหมงกฎหมายกฎหมอยเข้ามาเป็นมาตรานี้มาตรานี้ จะปรับอย่างนั้นจะจำอย่างนี้แล้วบอกมาๆ เราอดสังเวชไม่ได้ นะ มาแผ่พังพาน ประสาภิเลส ฟาดหัวมันขาดสะบั้นลงไปแล้วแสนสง่าผ่าเผยอยู่ในหัวใจดวงนี้แล้วมันจะมาอวดดีได้อย่างไร เวลานี้กำลังพองตัวนะกิเลส พองสุดยอด เรานี้ไม่เคยพอง ไม่เคยยุบไม่เคยยอบ ไม่เคยกล้าไม่เคยกลัวกับสิ่งใด มีแต่พิจารณาด้วยความสลดสังเวชในสิ่งที่น่าสลดสังเวชเท่านั้นเอง

เรื่องที่จะห้ามไม่ให้เทศน์นี้เราจะเทศน์จนกระทั่งวันตาย ธรรมพระพุทธรเจ้าเทศน์มาตั้งกัปตั้งกัลป์ สอนโลกชนสัตว์โลกให้พ้นจากทุกข์มาตั้งกัปตั้งกัลป์ มีจำนวนมากขนาดไหน ไร่ประเภทที่มากี่ดึกมากี่มาขวางมาบีบบี้ไฟมันเอาใครให้พ้นจากทุกข์ได้บ้าง ใครถือมันเป็นสรณ คัจฉามิ มีไหม แต่ตัวมันเองก็กำลังจะจมมันเป็นสรณะของมันได้อย่างไร แล้วยังมาประกาศตนโอ้อ่าฟูฟ่าให้เขานับถือลือหน้าได้อย่างไร ไม่มีใครนับถือ นอกจากหมา หมาก็ไม่นับถืออีกด้วยนะ ออย่าว่าอะไรเลย เอาตัวอย่างเช่นโอ้หยงนั่นนะ มันนับถือตั้งแต่เศษผ้า เห็นไหมนั่นกำลังพืดกับผ้าอยู่นั้นกับฆราวาส มันแย่งเศษผ้ากันก็มีเท่านั้นโอ้ปุ๊กก็ จะให้ไปกราบคนประเภทนี้ไม่มีใครกราบ พิจารณาเสียทุกคนนะ

มันกำลังหึกเหิมมากนะพวกชั่วช้าลามกนี้ ตามตีตามต้อนตามทำลายความดีคนดี อรรถธรรมอะไรที่ดีมันไปเที่ยวจุดเที่ยวเผาไปหมด พวกเปรตพวกผี พวกนรกอเวจี ในสัตว์มนุษย์ทั้งเป็นที่มีชีวิตหายใจผุดๆ อยู่นี้แหละ มันกำลังแสดงฤทธิ์ ฤทธิ์ไหนก็ ฤทธิ์เถอะฤทธิ์เหล่านี้อันจะไปหาตัวของมันทั้งหมด ไม่ไปหาใครเลยนะ กัมมสุสโกมุหิ กัมมทายาโท กัมมโยนิ กัมมพนุรุ กัมมปฏิสรโณ ยัม กัมมัม กริสฺสามิ กลฺยาณัม วา ปาปกัม วา ตสฺส ทายาโท ภวิสฺสามิ เรามีกรรมเป็นของตน มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่ให้ดีให้ชั่ว อะไรๆ เกิดจากกรรมนี้ทั้งนั้น กรรมเหล่านี้เป็นของเราทั้งหมด ทำดีทำชั่วผู้ใดจะมาแบ่งเบาไปไม่ได้เลย นี่กรรมเป็นของมันทุกคนที่ทำชั่ว กรรมเป็นของเราทุกคนที่ทำดี ให้พากันจำไว้นะ

เชื่อพระพุทธเจ้าต้องเชื่ออย่างนี้ซิ ถ้าเชื่อพวกเปรตพวกผีจมไปด้วยกันนะ จำให้ดี เราณีเทศน์ตลอด เอาธรรมพระพุทธเจ้ามาเทศน์ ไม่อยู่ในวงเหล่านี้ วงเรื่อนจำของวัฏจักรเราไม่อยู่ ความสกปรกไม่มีอะไรเกินวัฏจักร เราไม่อยู่ ธรรมอันนี้เป็นธรรมที่พ้นแล้วทุกสิ่งทุกอย่าง นำมาสอนโลกที่สกปรกอยู่ในส่วนในถานลากขึ้นๆ ใครจะเชื่อก็เอา ไม่เชื่อก็จำเป็นกรรมของสัตว์เท่านั้น แล้วมันยังมาโหม้ออวดมาก็ดขวางธรรมไม่ให้แสดง โธไปเถอะอวดไปเถอะ จะแสดงเต็มเหนี่ยวของเรา ตามทางของศาสดาทุกพระองค์ท่านดำเนินมาอย่างนี้ สอนโลกโลกได้รับความสุขความเจริญ พ้นจากทุกข์ไปมากมายเพราะธรรมพระพุทธเจ้า ไม่ใช่พ้นจากทุกข์ไปเพราะการกีดการขวางของกิเลสตัวสกปรกมอมแมมนั้นนะ พากันจำเอา ให้พากันก้าวเดิน

เขาจะเอาไปไหนก็ไปเถอะสำหรับหลวงตาบ้วนยันได้แล้ว อย่าว่าแต่จะมาห้ามเฉยๆ จะมาทั้งปรับทั้งไหม ทั้งติดคุกติดตะราง เอา เข้าไหนเข้าเลยหลวงตาบ้ว จะไปเทศน์อยู่ในเรื่อนจำ เข้าใจไหม ลากเข้าไปในเรื่อนจำจะเทศน์ในเรื่อนจำ ไปที่ไหนจะตามเทศน์มันตลอด ธรรมะต้องเป็นธรรมะอย่างนั้นซิ จะไปเป็นนักโทษได้หรือ อยู่ในเรื่อนจำก็เทศน์อยู่ในเรื่อนจำสอนนักโทษ สุนี่ๆ มันต้องอย่างนั้นซิ เอาละพอ

เลยไม่ทราบว่าคุณเรื่องอะไรต่ออะไรยุ่งไปหมดเราก็ดี ทั้งจะไปติดคุกติดตะราง ทั้งจะไปเทศน์อยู่ในเรื่อนจำ ว่าอะไรอีกล่ะ ขนาดนั้นละ ไม่เคยสะทกสะท้านกับสามแดนโลกธาตุที่เป็นโลกสามโลกถาน ธรรมะคืออย่างนั้นเอง ใครจะว่าอะไรเราไม่เคยสนใจ มันต่างกันยังงี้บ้าง หัวใจดวงเป็นธรรมธาตุกับหัวใจที่จมอยู่ด้วยกิเลสสมุทรคู่อันทั้งหลายนี่ มันต่างกันอย่างนั้น ใครจะมาชู่อะไรก็ชู่เถอะ ว่างั้นเถอะนะ โธเรื่องชู่ให้ชู่มาเถอะว่างั้นเลย ทางเทศน์จะไม่ถอย แต่งเครื่องไว้ให้ดีนะเทศน์หลวงตาบ้ว ถ้าเขาเอาไปในเรื่อนจำให้เอาเครื่องไปในเรื่อนจำจะไปเทศน์ในเรื่อนจำ เข้าใจหรือ ถ้าติดคุกเราจะไปเทศน์อยู่ในคุก ไปที่ไหนเราจะไปเทศน์ที่นั่นๆ เข้าใจหรือ แต่พวกนรกจกเปรตที่ทำ

บาปทำกรรมมาก ๆ ตกนรกแล้วเราไม่ตามไปเทศน์หัวมันละ ตั้งแต่เทศน์อยู่มนุษย์มันก็ไม่ฟัง มันลงนรกจำเป็นอะไรไปเทศน์ให้มันฟังวะ เอาละพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz